శ్రీ కల్యాణీయం

– సింగీతం లక్ష్మీ కల్యాణి

విశేషమైన ఖ్యాతి గడించిన సినీదర్శకుడి భార్య ఐనప్పటికీ ,

సాధారణ గృహిణిగా ఎదుగుతూ

కుటుంబాన్ని అందంగా తీర్చిదిద్దుకున్న ఓ మహిళ స్ఫూర్తిదాయకమైన ఆత్మకథ..!!

(గత సంచిక తరువాయి)

దుబాయ్ నుంచి వచ్చేసిన సతీష్ తాను చేరిన చెన్నై కంపెనీ సరిగ్గా లేనందున, అక్కడ రిజైన్ చేసి వేరే ఉద్యోగం కోసం ప్రయత్నించసాగాడు. ఆ సమయంలో మావారికి పిల్లలకుగాను భక్తిశ్లోకాలతో ఉన్న ఒక సి.డి.రాం తయారు చేయాలనిపించింది. ఇది ముఖ్యంగా మన సంస్కృతికి దూరమైపోతున్న అమెరికాలాంటి విదేశాలలో ఉండే మన దేశపు పిల్లల కోసం. ఇందులో విఘ్నేశ్వరుడు, లక్ష్మీ, వెంకటేశ్వరస్వామి, రాఘవేంద్ర స్వామి మొదలైన ఇరవై మూడు దేవుళ్ళను ఉద్దేశించిన 30 శ్లోకాలు, దీనికి తోడు వాటి అర్థాలు, తాత్పర్యాలు వగైరా. సతీష్ కంప్యూటర్స్‌లో నిపుణుడు కనుక ఈ మొత్తం పనిని అతనికే అప్పచెప్పారు. సతీష్ ఆరుమాసాలు కష్టపడి, అద్భుతమైన గ్రాఫిక్స్‌ని జతపరచి, మంచి క్వాలిటీతో సీ.డీని తీసుకొచ్చాడు. ముఖ్యంగా ఇందులోని శ్లోకాలన్నీ పిల్లలే పాడారు. వీరిలో మా మనవళ్ళు స్నేహ, అనంత్, అంజు కాక కొన్ని స్కూళ్ళ నుంచి సెలెక్ట్ చేసిన పిల్లలు కూడా పాడారు. దీని ప్రొడక్షన్ వ్యవహారాలను మా బావగారి అబ్బాయి పూర్ణ చూసుకున్నాడు.

ఆ తరువాత సతీష్ కొన్నాళ్ళకు పెంటామీడియా కంపెనీలో చేరుకున్నాడు. ఆ సమయంలో పెంటా మీడియా వాళ్ళు మా వారిని ఫైవ్ అండ్ హాఫ్ అవర్స్ టు డాన్ అనే ఒక ఇంగ్లీషు సినిమాకు డైరెక్ట్ చేయవలసినదిగా కోరారు. ఇది హాలీవుడ్‌లో చేయవలసిన సినిమా. అప్పటికే మార్కు జస్లోవ్ అనే హాలీవుడ్ రచయిత స్క్రిప్టు పూర్తిగా రాసి యిచ్చేశాడు. ఒక రెండువారాలపాటు అమెరికా వెళ్ళి, అక్కడి వారితో సంప్రదింపులు జరిపి రావాలని చెప్పారు. మా వారు అమెరికా ప్రయాణం అయ్యారు. ఆయనతో నేను కూడా వెళ్ళాను.

మా ప్రోగ్రాం ఏమిటంటే ఆ పదిహేను రోజులలో ముందు న్యూయార్క్, అక్కడ నాలుగు రోజులుండి తరువాత లాస్ ఏంజెల్స్, అక్కడ నుండి ఏటేటా అమెరికాలో జరిగే తానా, మళ్ళీ లాసేంజెల్స్, అక్కణ్ణించి శాన్‌ఫ్రాన్సిస్కో, అక్కణ్ణుంచి ఇండియా, ఇదీ మా ప్లాను. ముందుగా న్యూయార్క్ అక్కడ మా విజ్జీ, రాజా వాళ్ళు ఉన్నారు. వాళ్ళకి ఇద్దరు ఆడపిల్లలు. వాళ్ళని స్కూల్లో వదిలి, ఎయిర్‌పోర్టుకు వచ్చి మమ్మల్ని రిసీవ్ చేసుకుని వాళ్ళింటికి పిల్చుకువెళ్ళారు. న్యూయార్క్‌లో మూడు నాలుగు రోజులు ఉన్నాము. వాళ్ళు మమ్మల్ని అక్కడ సైట్ సీయింగ్‌కి తీసుకెళ్ళారు. అక్కడ రాఘవేంద్రస్వామి గుడి ఉంది. మేము అక్కడ ఉన్నప్పుడే వాళ్ళ రెండో అమ్మాయి కావ్య పుట్టినరోజు అయింది. మేమంతా ఆ గుడికి వెళ్ళి వచ్చాం. తరువాత నయాగరా ఫాల్స్‌కి తీసుకెళ్ళారు. అక్కడ స్టీమర్‌లో వెళుతుంటే నీళ్ళు వాన జల్లులాగా నెత్తిమీదనుంచి పడ్డాయి. చాలా ఆనందంగా, చాలా చలిగా ఉండేది. తరువాత చాలా షాపింగ్ చేసాం. మావారు నాకొక గోల్డ్‌కోట్ ఉన్న రిస్టువాచీ నూరు డాలర్లు పెట్టి కొనిచ్చారు. ఆ స్ట్రాప్ ఎప్పటికీ నల్లబడదట. మా షాపింగ్ అంతా చూసి మా

విజ్జీకి ఒక్కటే ఆశ్చర్యం. "అదేంటి పిన్నీ! ఇండియా నుంచి వచ్చిన వాళ్ళు డాలర్లను రూపాయలుగా మార్చి, ఇక్కడ అన్నీ చాలా ఖరీదుగా ఉంటాయని ఇక్కడేమీ కొనరు. మీరింతలా ఖర్చుపెడ్తున్నారే" అనేది. ఆ రిస్టువాచీ ధర అప్పటి డాలర్ల ప్రకారం 4,300 రూపాయలు. వీళ్ళ పిల్లలిద్దరూ 'అమ్మమ్మ' అని నన్ను వదిలేవారు కాదు. ఒకటేమిటి న్యూయార్క్‌లో వుండే అన్ని ప్రదేశాలకి మమ్మల్ని పిల్చుకెళ్ళారు. రాజా పాటలు పాడుతూ, మ్యూజిక్ చేస్తూ, రికార్డింగ్ చేస్తూ అదే సొంతంగా హాబీ అంటారో, ప్రొఫెషన్ అంటారో పెట్టుకున్నాడు. న్యూయార్క్‌నుంచి ప్రస్తుతం కెనడాకెళ్ళి స్వంత ఇల్లు కట్టుకుని పిల్లలు కొంచెం పెద్దవాళ్ళై, వాళ్ళతోకూడా మరి కొంతమందికి కీ బోర్డు నేర్పుతూ ఉన్నాడు. విజ్జీ కూడా ఇంట్లో కూర్చున్నట్లు అఫీషియల్‌గా చిన్న చిన్న పనులు చేస్తూ ఉంటుంది.

ఆ మధ్య నాకు ఆర్థోపెడిక్ సమస్య వచ్చి రెండేళ్ళు చాలా సేపు కూర్చోలేకపోయేదాన్ని. ఈ సమయంలో ఇండియాలోనే ప్రయాణాలు చేయలేకపోయేదాన్ని. ఆ సమయంలో మా విజ్జీ నాకు ఫోను చేసి మేము న్యూయార్క్‌లో చిన్న ఇంట్లో ఉన్నప్పుడు నువ్వూ, బాబాయి వచ్చి ఎలాగో సర్దుకుని ఉన్నారు. ఇప్పుడు మా ఇల్లు పెద్దది. మళ్ళీ మీ ఇద్దరూ రావలసినదిగా చాలాసార్లు ఫోన్ చేసింది. దానికి నా సమాధానం కెనడా కాదు కదా, కాకినాడకు ప్రయాణం చేసే స్థితిలోకూడా లేనంటే అది ఒకటే నవ్వు.

న్యూయార్క్ నుంచి లాస్ ఏంజెల్స్‌కు వెళ్ళాం. అక్కడ ఇండియాలోని పెంటామీడియావారి తరపున ఉన్న ఆఫీసులో శ్రీరాం అనే మేనేజర్‌ని కలుసుకుని కొన్ని ఆఫీసు విషయాలు మాట్లాడి మాకు కేటాయించిన హోటల్‌కి వస్తూ ఉండేవాళ్ళం. మొదట మమ్మల్ని ఒక కొరియన్ హోటల్‌లో దించారు. అక్కడ వాతావరణం బాగా లేకపోతే మరుసటి రోజే హాలీవుడ్ బులెవార్డ్ అనే మంచి అమెరికన్ హోటల్‌కి మార్చారు (Hollywood Boulevard) రెండవసారి వెళ్ళినప్పుడు మా ముగ్గురికి, అంటే సతీష్‌తో సహా, సరిపోయేలా ఒక అపార్టుమెంటును బుక్ చేసారు. నేను కూడా మా వారితో పెంటామీడియా ఆఫీసుకు వెళ్తూ మధ్యాహ్నం అక్కడే భోజనం చేసి రూముకువచ్చేదాన్ని. రాత్రిళ్ళు ఏ బ్రెడ్డో ఏదో తిని కాలం వెళ్ళబుచ్చే వాళ్ళం. ఒకరోజు ఆఫీసు తరపున ఒకాయన కారులో పిల్చుకెళ్ళి డిస్నిలాండ్‌లో వదిలి సాయంకాలం అయిదుగంటలకి వచ్చి పిల్చుకెళ్తానని వెళ్ళిపోయారు. అప్పటికే మా వారి వయసు 65, నా వయసు 60. కానీ మేమెంతని నడవగలను? అక్కడ హైదరాబాదులో ఉంటున్న నలుగురు తెలుగు వారు మా వారిని చూసి గుర్తుపట్టి, "ఫలానా సింగీతం శ్రీనివాసరావుగారు మీరేనా? మీ పిల్లలు ఎవరైనా ఇక్కడ ఉన్నారా? వాళ్ళతో వచ్చారా?" అని అడిగారు. మేము విషయం చెపితే "ఈ వయసులో మీ ఇద్దరూ ఒంటరిగా వచ్చారా?" అని ముక్కున వేలేసుకున్నారు.

అమెరికాలో సీనియర్ సిటిజన్స్‌కి మంచి ప్రాధాన్యత ఇస్తారు. సినిమా టిక్కెట్లు కానీ మరే టిక్కెట్లు అయినా మనం అడక్కుండానే తగ్గింపు ధరకు ఇస్తారు. మన ఇండియాలో సీనియర్ సిటిజన్ అని చెప్పినా కూడా కింద బెర్తులు అలాట్ చేయరు. న్యూయార్క్‌లో రాజా ఒక సినిమాకి పిల్చుకెళ్తే వాళ్ళు కూడా కన్‌సెషన్ ఇచ్చారు.

లాసేంజెల్స్ నుంచి సిన్సినాటికి వెళ్ళాము. అక్కడ తెలుగు మహాసభలు జరుగుతున్నప్పుడు మాకొక హోటల్ రూం అలాట్ చేసి, ఫలానా టైముకి ఫంక్షన్ ప్రారంభమవుతుందని, ఆ సమయానికి అక్కడ ఉండాలని ఆఫీసులో చెప్పారు. గబగబా లోపలికి వెళ్ళాం. ఒక్కొక్క ప్రోగ్రాం జరుగుతుంది కానీ ఏదో పోటీలు పడి వెనక నుంచి ఒక్కొక్కళ్ళు స్టేజీ మీదకి వస్తున్నట్లు అనిపించింది. ఈ ఛాన్సు పోతే ఇక దొరకదన్నట్టు. తరువాత పి.సుశీలగారు స్టేజ్ మీదకు వచ్చారు. ప్రేక్షకులంతా తెలుగువారే కనుక "అమెరికా అమ్మాయి"లోని పాడనా తెలుగుపాట అనే పాట పాడమని కోరారు. సుశీల అన్నారు "ప్రతి సంవత్సరం అడుగుతారు ఈ పాటను" అంటూ పాడారు. ప్రేక్షకుల హర్షధ్వానాలు మార్మ్రోగాయి. వెంటనే ఇలా అనుకున్నాను. అసలు 'అమెరికా అమ్మాయి' దర్శకుడు ఇక్కడే ఉన్నారు అని మా వారిని పిలుస్తారేమోనని ఆశపడ్డాను. మా వారితో కలిసి పనిచేసిన ఆర్టిస్టులు, వాళ్ళు కూడా కొందరు అక్కడే ఉన్నారు. కానీ ఎవ్వరూ పట్టించుకోలేదు. అదే వాళ్ళ అవసరాలైతే మన ఇంటి చుట్టూ ఎన్నిసార్లయినా తిరుగుతారు. లేకపోతే ఇలాగే నిమ్మకు నీరు పోసినట్టు ఉంటారు. నాకు చాలా కష్టం అనిపించింది. మేము న్యూయార్కులో ఉన్నప్పుడు అమెరికాలో వేరేచోట ఉన్న మా పెద్ద వియ్యపురాలి

అన్నగారు అదేపనిగా వచ్చి మావారిని కలుసుకుని వెళ్ళారు. ఆయనసలు వయసులో పెద్దవారే, అలా రావాలని రూలు లేదుగా, అభిమానం, మర్యాద. అస్తమానం మాకు మాత్రం తానాకి వెళ్ళడానికి అవుతుందా? ఇలాంటి అవకాశం దొరుకుతుందా? అదే సుశీలగారు ఆ పాట అవ్వగానే సింగీతంగారిని స్టేజి మీదకు పిలిచి ఉంటే అమెరికా ప్రజలు ఎంత ఆనందించి ఉండేవారో, మావారికి దూసుకుని వెళ్ళే అలవాటు లేదు. ఆయన గౌరవం ఆయనది. అసలాయన దీన్ని గురించి వెంట్రుకవాసంత కూడా పట్టించుకోక, ఎవరితోనో జోకులు కట్ చేస్తున్నారు. అందుకని ఎన్ని అవార్డులు, ఎన్ని రివార్డులు సంపాదించుకున్నా కూడా, ఇండియా ప్రభుత్వం కూడా కళ్ళు మూసుకుని కూర్చుంటుంది ఒక్కొక్కప్పుడు. దాన్ని మాత్రం ఎవ్వరూ మార్చలేరు. ఇదంతా నా మనసులోని బాధ.

సుశీల గారి పాట అయిన తర్వాత స్టేజి వెనకాల నుంచి వెళ్ళి ఆమెను కలుసుకున్నాను. ఆ తరువాత రాజేంద్రప్రసాద్ గారూ, పలువురు స్టేజి మీదకు ఎక్కి మాట్లాడారు. మేము రూములో ఆ రాత్రి రెస్ట్ తీసుకుని, మర్నాడు స్నానాలు అన్ని అయిన తరువాత కిందకి వచ్చాం. అందరిని ఒక వ్యాన్ లిఫ్టు ఇచ్చి ఎయిర్‌పోర్టులో దింపారు. మేము తిరిగి లాస్‌ఏంజెల్స్ వెళ్ళి, నాలుగురోజులుండి యూనివర్సల్ స్టూడియోస్ చూసి, అక్కడే పెంటామీడియా వాళ్ళ గ్రాఫిక్స్ ఆఫీసు ల్యాబ్ కూడా ఒకరోజు చూసి శాన్‌ఫ్రాన్సిస్కోకి వెళ్ళాం. అక్కడ మా రెండో అల్లుడు కార్తీక్ తమ్ముడు ఉన్నాడు. అప్పటికింకా అతనికి పెళ్ళికాలేదు.

మావారు వేసిన ప్లాను ప్రకారం అక్కడ మూడురోజులుండి ఇండియాకి వెళ్ళేటట్లుగా. నాకు కోపం వచ్చింది. మనకి మన అల్లుడే ఇంకా అలవాటు అవ్వలేదు, తమ్ముడింట్లో ఎలా ఉంటాననుకున్నారు? అని అడిగాను. "ఏం చేయను, ప్రోగ్రాం అలా ఉంది" అన్నారు. పైగా "ఇక్కడ నేను హోటల్ బుక్ చేయలేదే, ప్రశాంత్ వద్దని తన యింటికి రమ్మని ఫోన్ చేసాడు. మనం ఇండియాలో ఉన్నప్పుడు" అన్నారు మా వారు. మేము శాన్‌ఫ్రాన్సిస్కోకి రాత్రి చేరుకున్నాం. ప్రశాంత్ ఎయిర్‌పోర్టుకు వచ్చి మమ్మల్ని రిసీవ్ చేసుకున్నాడు. మేము వస్తామని తెలిసి మాకు కూడా అతను వంట చేసాడు. అయితే అనుభవం ఉన్నవాడిలా చేసాడు వంట, నాకాశ్చర్యం వేసింది. మర్నాడు అతని కారులో షాపింగ్ ఏమీ చేయలేదు. కానీ సైట్ సీయింగ్, బోటింగ్ అంతా చేయించాడు. నేనతనికి ఖచ్చితంగా చెప్పేసాను. మేమున్న మూడురోజులు వంటింట్లోకి రావద్దని. ఆఖరుకు ఎయిర్‌పోర్ట్‌కు బయలుదేరే ముందు కూడా ప్లేట్లు కడుగుతూనే ఉన్నాను. "అంకుల్! ఆంటీకి మా వంటిల్లు వదిలి రాబుద్ధి అవ్వడంలేద"న్నాడు. ఎంతైనా గాని ప్రశాంత్ ఇంట్లో మూడురోజులు, మూడు నిమిషాల్లా గడిచిపోయాయి. మా ఫ్లైట్ అర్ధరాత్రి. మాతో ఎయిర్‌పోర్టులో ఇంకా వెయిట్ చేస్తుంటే మా వారు బలవంతం మీద అతన్ని పన్నెండుగంటలకి ఇంటికి పంపించేసారు.

మేము ప్రశాంత్ ఇంట్లో ఉండగానే ఢిల్లీ నుంచి మా సుధ ఫోన్ చేసింది. నేను దానితో మొదట ఎలా ఫీల్ అయ్యానో, ప్రశాంత్ మంచితనం వలన నేనెలా అలవాటు చేసుకున్నానో, వాళ్ళ మరిది మమ్మల్నిద్దరినీ తన తల్లిదండ్రులలాగా ఎలా చూసుకున్నాడో చెప్పాను. ఇవే విషయాలు ఇంగ్లీషులో తరువాత దానికి ఉత్తరం రాసి కార్తీక్ దగ్గర కన్నా ప్రశాంత్ దగ్గరే ఫ్రీగా ఉన్నానని రాసాను. కార్తీక్ చూసినా పరవాలేదని. కానీ అప్పటి కార్తీక్‌కు, ఇప్పటి కార్తీక్‌కు చాలా తేడా ఉంది. అతను కూడా చాలా మారిపోయి సోషియల్‌గా ఉంటున్నాడు. మా పెద్ద అల్లుడు సతీష్ చాలా బాగా మాట్లాడుతూ కలుపుగోలు మనిషి, కార్తీక్ అలాకాదు, కొంచెం మొహమాటపు మనిషి, మితభాషి. మాసుధ అయితే వాళ్ళాయన్ని వెనకేసుకుని వచ్చి "కార్తీక్ చదువుకునేటప్పుడు, యం.బి.ఏ పూనాలో చదివేటప్పుడు ఒంటరిగా వుండి అలవాటు అయింది. తరువాత ఉద్యోగ నిమిత్తం, పెళ్ళికి ముందు ఒంటరిగా ఢిల్లీలో ఉండేవారని" చెప్పేది.

మా సుధ పురిటికి మదరాసు వచ్చింది. అనుమానంగా ఉంటే తొమ్మిదో నెల నిండిన తరువాత విజయా హాస్పిటల్లో ఒకరోజు వుండి వచ్చింది. ఇంకా టైము ఉంది. సెప్టెంబరు నెల పదిహేడవ తేదీన టైము చెప్పింది. డాక్టరు సిజేరియన్ అవుతుంది అని చెప్పింది. అయినా ఇరవై వరకు అవసరం లేకపోయింది. 20న సాయంత్రం సిజేరియన్ ఆపరేషన్ జరిగింది. మగపిల్లవాడు. భార్య ప్రసవ టైముకదా అని మా అల్లుడు కార్తీక్ పదిరోజులు సెలవు పెట్టి ఢిల్లీ నుంచి వచ్చారు. మా సుధ బాబుని ఇంటికి పిల్చుకు వచ్చాక నామకరణం చేసి

"అభినవ్" అని పేరు పెట్టాము. నా సంతోషం చెప్పలేను. దౌహిత్రుడు పుట్టాడు నాకు మేనమామలు లేరు, అన్నదమ్ములు లేరు, కొడుకులు లేరు, దౌహిత్రుడు పుడితే సంతోషం కదా మరి. బాబుకు ఐదోనెల రాగానే నేనూ, మావారు విమానంలో మా సుధని, బాబుని ఢిల్లీలో దిగబెట్టి వచ్చాం.

మా సుధ, కార్తీక్ ఏడాది లోపుగా మళ్ళీ బాబుతో మదరాసుకి వచ్చారు. తిరుపతి ప్రోగ్రాం పెట్టుకున్నాం. పుట్టు వెంట్రుకలు తీయడం, చెవులు కుట్టించడం అన్నీ సాంప్రదాయాలు, దేవుడి దర్శనం అయిన తరువాత వాళ్ళ అత్తగారూ వాళ్ళు సాంప్రదాయ ప్రకారం వాడికి కింద తిరుపతిలోని గుళ్ళో అక్షరాభ్యాసం చేయించారు. మఠానికి వెళ్ళి అన్నప్రాసన చేయించారు. మదరాసుకు వచ్చిన నెల్లాళ్ళకి వాడికి పుట్టినరోజు పండగ వచ్చింది. మేమది గ్రాండ్‌గా చేసాము. వాడికి కూడా వెండి కంచం, వెండి గ్లాసు కొనిచ్చాం, మా స్నేహకి చేసినట్లే చేసాం

మా మనవడు అభినవ్ చంటిపిల్లాడిగా ఉన్నప్పుడు కార్తీక్‌కి చండీఘర్ దగ్గర ఉన్న సంగ్రూర్ అనే ఊరికి బదిలీ అయింది. అతను ముందుగా వెళ్ళి ఆఫీసూ, ఊరు చూసుకుని వచ్చి మళ్ళీ వెళ్ళి ఇల్లు చూసుకుని మాట్లాడి వచ్చారు. వాళ్ళు సామాన్లు సర్దుకుని ఢిల్లీ నుంచి మకాం ఎత్తాలి కదా. ఊరు మారడం అంటే మాటలా? బ్యాంకు, టెలిఫోన్ బిల్లు, అడ్రస్సు మార్పిడి అన్నీ చూసుకోవాలి కదా, ఇంట్లో చూస్తే చంటిపిల్లవాడు. అందుకని సహాయానికి రమ్మని ఫోను చేసింది. వెంటనే విమానంలో వెళ్ళిపోయాను. నన్నుకూడా వాళ్ళతో సంగ్రూర్‌కి రమ్మని చెప్పింది మా సుధ. కానీ సంగ్రూర్‌కి డైరెక్ట్ రైలు లేదు. మధ్యలో మారాలి, అటు ఫ్లైట్ దారి కాదు. నేను రాలేను అన్నాను. ప్యాకింగ్ అయి నేను వాళ్ళు బయల్దేరే ముందురోజే మదరాసుకి వచ్చేసాను.

వాళ్ళు సంగ్రూర్‌లో చాలా సంతోషంగా ఉండేవారు. ఇల్లు పెద్దదని చాలా సౌకర్యంగా ఉందని ఫోన్లు చేసేది మా సుధ. ఇంతలో మా చెల్లెలు పెద్ద కూతురు మృదుల పెళ్ళి నెల్లురులో జరిగింది. మృదులకి సంబంధం మ్రదాసు సంబంధం. నేనే కుదిర్చాను. ఆ అబ్బాయి మురళి. ఇప్పటికింకా నన్ను చూసినప్పుడల్లా "మా పెళ్ళికి కారణం మీరేగా ఆంటీ" అని సంతోషంగా అంటుంటాడు. పెళ్ళి కోసరమని కొంచెం ముందుగా మదరాసు వచ్చేసింది సుధ. కార్తీక్‌కి కూడా పెళ్ళి సమయానికి వచ్చేట్టుగా ట్రైను బుక్ చేసింది. దాని అత్తగారు, మామగారు, మా శకుంతల అత్తామామలు కూడా నెల్లురుకు వచ్చారు. శకుంతల, సతీష్, స్నేహ అందరం కలిసి నెల్లూరుకు రెండు మూడు కార్లలో వెళ్ళాము. మా గూడూరు వాళ్ళకి గంట ప్రయాణమే, వాళ్ళూ వచ్చారు.

ఇక మా బావగారి అమ్మాయిల సంగతి. పద్మ భర్తపేరు అంబర్కానా శ్రీనివాసరావు, మేనమామ కొడుకే. స్టేట్‌బ్యాంక్‌లో పనిచేస్తూ బదిలీల వల్ల అన్ని ఊర్లు తిరిగి హైదరాబాదుకు చేరి అక్కడే రిటైర్ అయి సొంత ఇల్లు కట్టుకుని స్థిరనివాసం ఏర్పరచుకున్నాడు. ఇద్దరు అబ్బాయిలు, శ్రీకాంత్ పెద్దవాడు, పెళ్ళయింది. ఒక ఆడపిల్ల. అమెరికాలో ఉంటున్నాడు. శ్రీనాథ్ రెండో అబ్బాయి వాడికీ పెళ్ళయింది, ఒక కూతురు, ఢిల్లీలో ఉంటాడు. శ్రీనివాసరావుని అందరూ 'బాబు' అని పిలుస్తాము. బాబూ తమ్ముడు ధనుంజయ తిరుపతిలో ఉంటాడు. పూర్తిపేరు ఏ.పి.రావు. ఇతను కూడా స్టే బ్యాంక్‌లో పని చేస్తూ రిటైర్ అయ్యాడు. ఇతని భార్యపేరు కూడా పద్మ కూతురు పేరు చిత్ర. అమెరికాలో కూతురు, అల్లుడు వాళ్ళ పాప ఉంటారు. వాళ్ళప్పుడప్పుడు అమెరికాకు కూతురింటికి వెళ్ళివస్తుంటారు. ధనుంజయ మావారి సినిమాలకి ఫ్యాను. మావారంటే ఎనలేని గౌరవం.

మా బావగారి రెండవ అమ్మాయి లక్ష్మి. పెళ్ళై నలుగురు, ఐదుగురు పిల్లలు. శ్రీహరికోటలో వాళ్ళ నివాసం. మూడవ కూతురు సత్యభామ. భర్తపేరు శ్రీనివాసరావు, మదరాసులోనే ఉంటుంది. నాల్గవ అమ్మాయి విజయ. అందరూ విజ్జి అంటాము. దానికి ఇద్దరు పిల్లలు, కెనడాలో ఉంటుంది. ఇందిర ఐదవ అమ్మాయి. హైదరాబాదులో ఉంటుంది. ఇద్దరమ్మాయిలు. నర్సింగ్ మా బావగారి రెండవ అబ్బాయి. గూడూరులో స్టేట్‌బ్యాంక్‌లో పనిచేస్తున్నాడు. స్వంత ఇల్లు వుంది. పెద్దబ్బాయి పూర్ణ. మాతోనే ఉంటాడు కదా, సినీ

టెక్నిషియన్స్ అసోసియేషన్ వాళ్ళు హౌసింగ్ బోర్డు ద్వారా సినిమా వాళ్ళకి కట్టించిన ఇళ్ళలో ఒక ఫ్లాటు మా పూర్ణా కొన్నాడు. రెండు బెడ్‌రూముల ఫ్లాటు. మాంగాడు అమ్మవారు చాలా శక్తివంతమైనది. ఆ ఇల్లు మాంగాడులో ఉంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments